

ἀποκοφτής ὁ, Ἀμοργ. Ἀνδρ. Κάρπ. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νίσυρ. Πάρ. (Λεῦκ.) Σύμ. Σῦρ. κ.ά. ἰποκοφτής Σύμ. ἀποκόφτης Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Σύμ. ἰποκόφτης Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκόφτω. Ὁ πληθ. ἀποκοφτᾶδες ἐν ἐγγράφῳ τοῦ 17^{ου} αἰῶνος.

Ὁ πραγματογνώμων ὅστις ἐκτιμᾷ, καθορίζει τὰς ἀγροζημίας, ἐκτιμητής ἐνθ' ἄν.: Θὰ πάρ' ἀποκοφτὴ νὰ πάω ν' ἀποκόψη τὴ ζημιὰ ποῦ μοῦ 'καμες Ἀπύρανθ. Ὁ ἀποκοφτής ἀπόκοβενέ τὰ φύλλα τῶν μορσῶν Ἀνδρ. Συνών. ἀποκοπάρις I, ἀποκοπιάρης.

ἀποκοφτικά ἐπίρρ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποκοφτικός.

Κατ' ἀποκοπὴν: Ἔδωκε δὲ χωράφια ἀποκοφτικά. Συνών. ἀποκοφτά.

ἀποκοφτικός ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκόφτω, δι' ὃ ἰδ. ἀποκόβω, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός.

1) Ἐπὶ ἐργασίας, ἀγορᾶς κττ., ὁ συνολικῶς, ὁ κατ' ἀποκοπὴν ἀναλαμβάνομενος: Ἀποκοφτικὸ σκάψιμο. Ἀποκοφτικὸ πῆρε τ' ἀβέλι. 2) Ὁ κατ' ἐπιβολήν, κατ' ἀνάγκην ἐκτελούμενος, ὑποχρεωτικός: Ἀποκοφτικὸ μοῦ τό 'δωκες;

ἀπόκοφτος ἐπίθ. Κρήτ. Κύπρ. — Πλ.ισίδ. Τὰ φκιόρ. τῆς καρκ. 20

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀποκοφτός < ἀποκόφτω, δι' ὃ ἰδ. ἀποκόβω, προσλαβὼν σημ. στερήσεως διὰ τῆς προπαροξυτονίας. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2α.

1) Ἐπὶ νεογνῶν, ὁ μὴ ἀποκεκομμένος τοῦ θηλασμοῦ, ὁ μὴ ἀπογαλακτισθεὶς Κύπρ.: Ρίφια ἀπόκοφτα. 2) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκτιμηθῇ, ἀνεκτίμητος, ἀτίμητος, ὁ πολλοῦ ἀξίος Κρήτ. Κύπρ. — Πλ.ισίδ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἦ τοὺς οὐρανοὺς ἀντιζέλισσα νὰ 'σουν τῆς παραείσου μ' ἔναν ἀμ-μέ 'θεν νὰ βρεθῆς | οἱ 'ς τὴν γῆν νὰ γεννηθῆς τῶι ἀπόκοφτ' ἢ τιμὴ σου

Πλ.ισίδ. ἐνθ' ἄν.

ἀπόκοχα ἐπίρρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. κόχη.

Εἰς μέρος ἀπόκρυφον ὅπου δὲν φαίνεται τις, οἶονεἰ εἰς τὴν κόγχην: Ἐκεῖ ἀπόκοχα ἐδιάηκαν.

ἀπόκοψι ἢ, Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀπόκοψις.

Ἀπογαλακτισμός. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόκομμα 3.

ἀποκοψιάρης ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Οὐδ. ἀποκοψιάρικο Ἀνδρ. (Κόρθ. κ.ά.) Ἡπ. Κύθηρ. Κύθν. ἀποκοψιάρικο Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Στερελλ. (Ἀμφ.) ἀποκοψιάρ'κον Σκόπ. ἰποκοψιάρ'κον Εὐβ. (Στρόπον.) ἀποκοψιάρη Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκόβω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρης. Εἰς τὸ ἀποκοψιάρικο κτλ. πρόκειται ἀπώλεια οὐρανώσεως διὰ τὸ ψ.

Ὁ ἀπογαλακτισθεὶς, ἐπὶ νεογνοῦ ἀνθρώπου καὶ ζώου ἐνθ' ἄν.: Ἀποκοψιάρης εἶναι καὶ 'γὰ 'φτὸ κλαίει Ἀπύρανθ. Ἀποκοψιάρικο ἀρνί - παιδί Κύθηρ. Ἀποκοψιάρικο γουρούνι Κύθηρ. Ἀποκοψιάρικο παιδί Ἀμφ. || Φρ. ἰποκοψιάρ'κον παιδί (παιδίον τῆς ἡλικίας τοῦ ἀπογαλακτισμοῦ) Στρόπον.

* **ἀποκοψιζαρούδι** τό, ἀποκοψιζαρούδι Κεφαλλ.

Ἰποκορ. τοῦ ἐπιθ. ἀποκοψιάρης διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦδι.

Τὸ ἀπογαλακτισθὲν χοιρίδιον.

ἀποκοψίδι τό, Ἀδραμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκόβω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. ἀποκοψιδί.

Ἐπὶ ὑφασμάτων, μικρὸν τεμάχιον, ὑπόλειμμα κοπῆς. Πβ. ἀπόκομμα 1.

ἀποκόψιμον τό, Πόντ. (Οἰν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκόβω.

Ἀπόκοψι, ὁ ἰδ.

ἀποκράζω πολλαχ. ἰποκράζω Κρήτ. κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κράζω.

Παύω κράζων, τελειώνω τὸ κράξιμον: Ὡστε νὰ ἰποκράξῃ νὰ καὶ τὴ Μαρούλλα (ν' ἀποκράξῃ ἐνν. ὁ πετεινός) Κρήτ.

ἀπόκρασσο τό, ἀμάρτ. ἀπόκρασσον Σάμ. κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ οὐσ. κρασσί.

Ὁ ἐν τῷ οἶνοφόρῳ βυτίῳ ὑπολειπόμενος οἶνος ἀνάμεικτος μετὰ τῆς τρυγός. Συνών. σῶσμα.

ἀποκρατῶ Αἰγιν. Κρήτ. Στερελλ. (Μεσολλόγγ.) κ.ά. ἰποκρατῶ Κάρπ. κ.ά. ἰποκρατῶ Ἰμβρ. ἀποκρατίζω Ζάκ.

Τὸ ἀρχ. ἀποκρατῶ.

1) Κρατῶ, βαστάζω Ζάκ.: Ἀσμ.

Κυρὰ βασιλοπούλλα μου, νὰ σῶβρω μὲ βυζάστρα, ν' ἀποκρατίζῃ τὸ παιδί μὲ τὴν πολλὴ τῆς πάστρα.

2) Κρατῶ, διατηρῶ δι' ἑμαυτὸν ἢ δι' ἄλλον, δὲν παραχωρῶ Ἰμβρ. Κρήτ.: Ἀποκρατεῖ ὁ γέρος παραδάκια Κρήτ. Τοῦτα τὰ καρύδια τὰ ἰποκρατῶ γιὰ τ' ἰσένα Ἰμβρ. || Παροιμ.

Ἀποκράτει, γέρω, νὰ 'χῃς | τὴν τιμὴ ὅπου κι ἂν λάχῃς (ὅτι οἱ γονεῖς δὲν πρέπει νὰ παραχωροῦν εἰς τὰ τέκνα πᾶσαν τὴν περιουσίαν των) Κρήτ. 3) Ἐπὶ ἀλκυῶν καὶ λιμνοθαλασσῶν, διακόπτω τὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς ἄλλης θαλάσσης, ἀποφράττω, ἀποχωρίζω, ἀπομονῶ τὸ ὕδωρ τῆς ἀλκυῆς ἢ τοὺς ἰχθύς τῆς λιμνοθαλάσσης Στερελλ. (Μεσολόγγ.) Καὶ ἀμτβ. ἀποφράττομαι, ἀπομονοῦμαι Στερελλ.

(Μεσολόγγ.): Ἀποκράτησε ἡ λίμνη. 4) Ἀμτβ. ἐξακολουθῶ ὑπάρχων, διατηροῦμαι Αἰγιν. Κάρπ. Κρήτ. κ.ά.: Ἀποκρατεῖ ἀκόμη κρασί ἀπὸ τὸ περσινὸ Κρήτ. Ἀποκρατοῦν ἀκόμη σῶκα αὐτόθ. || Ἀσμ.

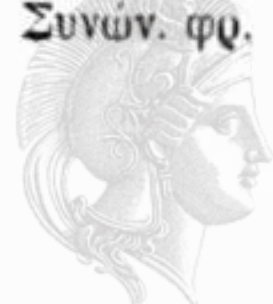
Ἀκόμ' ὁ λόγος ἔστεισε τσ' ἢ συντιουχιά ἀποκρατεῖ Αἰγιν.

Μετοχ. ἀποκρατισμένος = ὁ ἐστερημένος πράγματός τινος ἐπὶ πολὺν χρόνον Κρήτ.: Τάξε πῶς ἦσουν ἀποκρατισμένος ἀπ' αὐτὸ τὸ πρᾶμα.

Ἀποκρεᾶ ἢ, Ἀποκρεᾶ Εὐβ. (Κύμ.) Κύθηρ. Μέγαρ. Πόντ. (Κερασ.) κ.ά. Ἀποκρεᾶ κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Ἀποκρεᾶ βόρ. ἰδιῶμ. Ἀποκρεῖα πολλαχ. Ἀποκρεῖα πολλαχ. βόρ. ἰδιῶμ. Ἀποκρεῖα πολλαχ. Ἀποκρεῖα πολλαχ. βόρ. ἰδιῶμ. Ἀποκρεῖα Σαμοθρ. Ἀποκρεῖα Σαμοθρ. Ἀποκρεῖα Καπ. (Ἀραβάν.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Ἀποκρεῖ Δ.Κρήτ. Ἀποκρεῖ Λέσβ. (Μόλυβδ. Πέτρ. Συκαμν.) Ἀποκρεᾶ Κρήτ. Ἀπόκρεα Ἡπ. κ.ά. Ἀπόκρεῖα Μεγίστ. Ἀποκρεῖα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. Ἀποκρεᾶ.

1) Καθ' ἐνικ. ἢ πληθ., ἡ τελευταία ἡμέρα ἢ αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς κρεοφαγίας πρὸ πάσης ἀρχομένης νηστείας, ἰδίᾳ δὲ πληθυντικῶς αἱ πρὸ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς Ἀπόκρεω κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.): Ἐρχονται οἱ Ἀποκρεῖς. Ἐχομε Ἀποκρεᾶ - Ἀποκρεῖς. Περᾶσαν οἱ Ἀποκρεῖς κοιν. Ἀποκρεᾶ κραταινὴ (κρεατινὴ) Κύθηρ. Ὑστερ'νὴ Ἀποκρεᾶ (ἢ Ἀπόκρεως τῆς Τυροφάγου) Ἡπ. (Πρέβ.) Μεγάλες Ἀποκρεῖς (αἱ πρὸ τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς Ἀπόκρεω) Πελοπν. (Λάστ.) || Φρ. Αὐτὰ τὰ λένε τὴν Ἀποκρεᾶ (ἐπὶ λόγων ἀνοήτων, ὑπερβολικῶν κττ. Συνών. φρ. αὐτὰ τὰ λένε

ς τὸν κλήδονα) Αἴγιν. || Παροιμ. Ἀπόκρεα ἔς τὴν Λεμε-
σὸν τσαὶ Πασκαλιὰ ἔς τὴν Πάφο (ἐπὶ ἀνθρώπου βραδύνοντος
τὰ μεταβῆ καὶ εἰς τὰ ἐγγύτατα) Μεγίστ. || Ἄσμ.

Ἦφυνεν ἡ Ἀποκρίᾶ με γλέδια, με παιγνίδια,
κ' ἦρθε γαὶ ἡ Σαρακοστή μ' ἐλαιὲς καὶ με κρομμύδια

Νάξ. (Ἀπύρανθ.) β) Αἱ τρεῖς κατὰ σειρὰν ἐβδομάδες
πρὸ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, τῶν ὁποίων ἡ πρώτη
καλεῖται προφωνούσιμη, ἡ δευτέρα ἀπολυτή, ἡ τρίτη
αὐτῆς (δηλ. ἡ καθ' αὐτὸ Ἀπόκρεως) Πελοπν. (Βυτίν.)

2) Ἡ Καθαρὰ Δευτέρα Πελοπν. (Μεσσήν.)

ἀποκρεανός ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. ἀποκρεανὲς Σκῦρ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. Ἀποκρεὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ανός.

Ὁ ἀνήκων ἢ ἰδιάζων εἰς τὴν Ἀποκρεὰν ἔνθ' ἄν. : Ἀπο-
κρεανὲς χαβᾶς (ὁ ἄδομένος μόνον κατὰ τὰς Ἀπόκρεως τὰς
πρὸ τοῦ Πάσχα) Σκῦρ. Θὰ τραουδήσωμε τὸν ἀποκρεανὲ αὐτόθ.
Συνών. ἀποκρεάτικος 1.

ἀποκρεάτης ὁ, Ἄνδρ. Κύθν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. Ἀποκρεὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ιάτης.

1) Ἀμνὸς ἢ ἐρίφιον παρεχόμενον ὡς δῶρον ὑπὸ τοῦ
μισθωτοῦ ἀγροῦ πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην διὰ τὴν ἐβδομάδα
τῆς Ἀποκρεᾶς Κύθν. 2) Τὸ κατὰ τὰς Ἀπόκρεως ἐσθιό-
μενον σφάγιον, ἀμνὸς ἢ ἐρίφιον ἔνθ' ἄν.

ἀποκρεατίζω Πόντ. (Κερασ.) ἀποκρεατίζω Πόντ.
(Κερασ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. κρεάς.

1) Τρώγω κρέας διὰ τελευταίαν φορὰν πρὸ τῶν
νηστειῶν καὶ ἰδίᾳ τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, ἀποκρεῦω τὸ
κρέας. 2) Συνεκδ. καθαρίζω τὰ μαγειρικά σκεύη ἐπὶ τῇ
ἐπερχομένῃ θρησκευτικῇ νηστείᾳ.

ἀποκρεάτικα ἐπίρρ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀποκρεάτικος.

Κατὰ τὰς Ἀπόκρεως, ἐνῶ ἀκόμη εἶναι Ἀποκρεές :
Ἀρρώστησε ἀποκρεάτικα. Μὴ μαλώνετε ἀποκρεάτικα. Συνών.
ἀποκρεάτικο (ἰδ. ἀποκρεάτικος 3).

ἀποκρεάτικος ἐπίθ. κοιν. ἀποκρεάτικους βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. Ἀποκρεὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ιάτικος.

1) Ὁ ἀνήκων, ὁ ἰδιάζων εἰς τὴν Ἀποκρεὰν κοιν. :
Ἀποκρεάτικος χορὸς. Ἀποκρεάτικο - γλέντι - τραγούδι. Ἀπο-
κρεάτικη διασκέδασι κοιν. Πίττ' ἀποκρεάτ'ᾱ (πολυτελὲς
καὶ ἐπιμελὲς παρεσκευασμένη) Ἦπ. Ζαγόρ. || Φρ. Ἀπο-
κρεάτικος μονὸς - διπλὸς (ἐνν. σκοπὸς ἢ χαβᾶς, εἶδος μέλους
ἄδομένου κατὰ δύο τρόπους) Σκῦρ. Συνών. ἀποκρεανός.

2) Οὐσ. α) Μετημφιεσμένος κατὰ τὰς Ἀπόκρεως
Κῶς Σάμ. Συνών. μασκαρᾶς. β) Οὐδ., τὸ κατὰ τὰ
Σάββατα τῶν Ἀπόκρεων μνημόσυνον Ἀμοργ. γ) Οὐδ.
πληθ. ἀποκρεάτικα, λέξεις καὶ φράσεις μακραὶ δυσαπάγγελ-
τοι αἱ ὁποῖαι ταχέως ἀπαγγελλόμεναι μεταβάλλονται ἐπὶ
τὸ γελοῖον καὶ οὕτω προκαλοῦν γέλωτα Θράκ. (Σηλυβρ.)

3) Οὐδ. ἀποκρεάτικο ἐπιρρηματ., κατὰ τὸν χρόνον τῶν
Ἀπόκρεων πολλαχ. : Ἀποκρεάτικο ἀρρώστησε. Συνών.
ἀποκρεάτικα.

ἀποκρεάτισμαν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀποκρεάτισμαν
Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκρεατίζω.

Τὸ νὰ φάγῃ τις κρέας διὰ τελευταίαν φορὰν πρὸ τῶν
νηστειῶν καὶ ἰδίᾳ τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς.

ἀποκρεββάτος ὁ, Ἀμοργ. Ἰόνιοι Νῆσ. Ἰων. (Κρήν.)
Κίμωλ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Λακων.) Ρόδ.
Σίκιν. Σίφν. Χίος κ. ἄ. ἀποκρεββάτ-τος Ἀστυπ. Ρόδ. Σύμ.
Τῆλ. ἀποκρεββάτες Σκῦρ. ἀποκρεββάτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
ἀποκρεάτος Χάλκ. ἀποκρίατος Κάρπ. Κῶς ἀποκρίατ-τος Ρόδ.
ἀποκράββατος Λέρ. ἀποκρεββάτος Κύθν. ἀποκρεββάτο τό,
Ἀμοργ. Πάρ. (Λευκ.) ἀποκράββατο Λέρ. ἀποκριατὴ ἢ, Κῶς
ἀποκρεββάτα τά, Κρήτ. (Ρέθυμν. Σφακ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. κρεββάτος, παρ' ὃ
καὶ κρεββάτῃ, ὅθεν τὸ ἀποκριατὴ.

1) Τὸ ὑπὲρ τὸ ἔδαφος τῆς οἰκίας μικρὸν πάτωμα, εἰς
τὸ μέσον περίπου μεταξὺ στέγης καὶ ἐδάφους, χρησιμο-
ποιούμενον ὡς κλίνη δι' ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας Σκῦρ.

2) Ὁ ὑπὸ τὸ πάτωμα τοῦτο χῶρος χρησιμεύων ὡς
ἀποθήκη τῶν τροφίμων κυρίως, ἀλλὰ καὶ ἄλλων πραγμά-
των Ἀστυπ. Κάρπ. Κῶς Λέρ. Ρόδ. Σκῦρ. Σύμ. Τῆλ. κ. ἄ. :
Ἔς τοῖς χαρές σου, κόρη μόν, καὶ νὰ μ' ἔχῃς ἔς τὸν ἀποκρεββάτον
Ρόδ. Ἡ γοργὰ ἔθελεν νὰ κλώσουν τὸ σκουλᾶν κ' ἦψεν τὸν
λύχνον μέσ' ἔς τὸν ἀποκρεββάτ-το αὐτόθ. Μέσ' ἔς τὸν ἀποκρεβ-
βάτε ἔχομε τὰ ξύλα τσαὶ τ'ς καρποί μας Σκῦρ. || Παροιμ.
Τὴν πλύτραν εἶδεν τὸ ψωμί κ' ἦμπε ἔς τὸν ἀποκρεββάτ-τον
(ὅτι μετὰ τὴν πλύσιν ὡς βαρεῖαν ἐργασίαν ἢ ὀρεξὶς εἶναι
μεγίστη) Σύμ. || Ἄσμ.

Καὶ δέσε τον καὶ βάλε τον ἔς τὸν ἀποκρεββάτ-τόν σου
Τῆλ.

Εἶπον σου τσαὶ ξανάπου σου ἔς τοῖς Μενετὲς νὰ πάης,
νὰ μπῆς ἔς τὸν ἀποκρίατο, ξύλο πολ-λὸ νὰ φάης

Κάρπ. β) Ὁ ὑπὸ τὴν κλίνην χῶρος Ἰόνιοι Νῆσ. Ἰων.
(Κρήν.) Κίμωλ. Κρήτ. (Ρέθυμν. Σφακ.) Κύθν. Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.) Πάρ. (Λευκ.) Ρόδ. Σίκιν. Χίος κ. ἄ. : Ἐχώστην ἔς τ' ἀπο-
κρεββάτα Ρέθυμν. Ἐτρώπωσε ἔς τὸν ἀποκρεββάτο αὐτόθ. Τὰ
παπούτσια μου εἶναι ἀπουκάτου ἔς τὸν ἀποκρεββάτο Ἀπύρανθ.
Ὅ, τι θέλει βρίσκει κιάεις ἔς τ' ἀποκρεββάτά τση Σφακ. || Πα-
ροιμ. Κάλλο γιοῦ ἀποκρεββάτο παρὰ γαμπροῦ κρεββάτι (ὅτι
οἱ γονεῖς προτιμοῦν τὴν πλησίον τῶν υἱῶν διαμονὴν παρὰ
πλησίον τῶν γαμβρῶν) Ἰόνιοι Νῆσ. γ) Λάκκος ὑπὸ τὴν
κλίνην χρησιμεύων ὡς ἀποθήκη Κίμωλ. Σίφν. δ) Ὁ
χῶρος κάτωθεν ξυλίνου σκεύους, ἐφ' οὗ τοποθετοῦν τὰ
στρώματα καὶ τὰ κλινοσκεπάσματα, χρησιμεύων ὡς ἀπο-
θήκη Ρόδ. 3) Μέρος τοῦ δωματίου τοῦ ὕπνου χωριζό-
μενον διὰ φράγματος ξυλίνου, χρησιμοποιοούμενον ὡς ἀπο-
θήκη Ἀμοργ. 4) Ἀποθήκη ἐν εἵδει ἐπιμήκους κιβωτίου
χρησιμοποιουμένου καὶ ὡς κλίνης Χάλκ.

ἀπόκρεμα τό, ἀμάρτ. ἀπόκρεμα Στερελλ. (Αἰτωλ.)
Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκρεῦω.

Τὸ νὰ κρεοφαγῇ τις τὴν τελευταίαν πρὸ τῆς νηστείας
ἡμέραν.

ἀποκρεμάδα ἡ, Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκρεμῶ.

Σταφυλὴ κρεμαστὴ διατηρουμένη μέχρι τοῦ χειμῶνος.

ἀποκρεμάδι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκρεμῶ.

Συνήθως πληθ. 1) Τὰ ἀκροκλώνια τῶν δένδρων, τὰ
οἷονεὶ κρεμάμενα : Οἱ ἐλαιὲς εἶναι ἔς τ' ἀποκρεμάδια καὶ δὲ
φτάνουσαι. 2) Αἱ κορυφαί, τὰ ὕψη τῶν κρημνῶν ἀπὸ τῶν
ὁποίων κρέμαται τι. 3) Ράκη τῶν ἐνδυμάτων, τὰ οἷονεὶ
κρεμάμενα.

ἀποκρεμαλίζω Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κρεμαλίζω.

Ἀποκρεμῶ, κρεμῶ τι ἀπὸ τινος, ὥστε νὰ αἰωρῇται
ἐνθ' ἄν. : Ἐπλάσε ἔς ἓνα κλαδί τὸ ἐπεκρεμαλίε Ὁφ. Ἐπε-

